

приготовенъ отстрана, припрянь юзда заялъ,
съ копита бѣхтейки земята и развялъ
разкошна грива. Митѣ — и скупомъ навалиха
къмъ него всички тамъ и пътъ му заградиха
отвсякъде. Така изъ положѣтъ си тихъ
излязалъ, изведнѣжъ се види вепъръ лихъ
отъ вълча глутница нечакано сполѣтенъ —
въспре се и възвий и погледъ искрометенъ
озърне околomъ, на тяхъ на смелостѣта
възчуденъ; ала те, озѣбили уста,
налитатъ съ ревъ и вѣй... Тѣй съ шумъ и вѣкъ нечути
обстъпиха сега Войводата, — за скути,
за ръце вчеплани едни, а за юзда
пъкъ други конѣтъ му словили, презъ реда
сгъстенъ го дърпаха . . . И ето че завърнатъ
на мястото си пакъ, и гордѣ и блѣдѣ, извърнатъ
къмъ тяхъ, Войводата подзе съ треперящъ гласъ:

„Не пускате ме вий? Добре! Ала тогазъ и туй що ази ви предлагахъ приемете. Не искамъ азъ на речъ — на подписа! Подпишете — вий вяр дайте ми и ази да ви дамъ! Решавайте. Едно желая азъ да знамъ: дали ний все ще си играемъ на оresi, или —“

Но тука се, бръзъ, запъхтянъ, намеси
Сокола, тъкмо що пристигналъ, и едва
тамъ на Войводата последните слова
дочулъ, но не разбралъ защо туй всичко става.
Отъ изненадата на тази му поява,
вмигъ всичко се смълча.

„И азъ да кажа речъ,
потрайте! Вести ви азъ нося отдалечъ.
Тяхъ чуйте по-напредъ, че може би ще трябва .
И не на думите — че мойта речъ е слаба —

Убо награвате пред Нго
евот Нгоа со